

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ ΘΕΟΣ

ΙC ΘC
Ο ΑΝΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΛΙΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

«Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' • ΜΑΪΟΣ- ΙΟΥΝΙΟΣ 2005 • τεύχος 15ον

Διεύθυνσις Περιοδικῆς
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ 174, Τ.Κ. 542 49 ΧΑΡΙΑΛΟΥ • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΜΗΝΤΑΙ ΕΣΤΙ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

“Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ”

«Τὰ πάντα διὰ τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ
καὶ διὰ τὴν ΕΛΛΑΔΑ»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθμ. Ἐγκρ. Ὑπουργ. Ἀποφάσεως 10893/95
Περίοδος Γ' ἔτος Α'
Μάιος - Ἰούνιος 2005 · Ἀριθμὸς τεύχους 15

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
καρδὸς ΜΑΤΘΑΙΟΣ ὁ Α' (1861-1950)

Ὁ Πρωτοσύγκελλος καὶ Ἀρχιεραγματεὺς
π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982)

ΙΔΡΥΤΗΣ τοῦ «Κ.Ε.Ο.»: Ὁ Ἀείμνηστος Πρωτοσύγκελλος
καὶ Ἀρχιεραγματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982).

Ἔτος Ἰδρύσεως τοῦ Περιοδικοῦ Ὀκτώβριος 1950

ΕΚΔΟΤΗΣ :

Η ΠΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.
ὁ Θεσσαλονικῆς κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τηλ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως: 2310-300177

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

Διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ἀπευθύνεσθε:

Περιοδικόν

«ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»
Κωνσταντινούπολεως 174, 542 49 ΧΑΡΙΑΔΟΥ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 € / ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: 50 \$

Τὸ ὄραμα τοῦ πρωτομ.
Στεφάνου κατὰ τὸ
ὅποιον εἶδεν «τὸν
Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ
δεξιῶν τοῦ Θεοῦ Πα-
τρὸς». (Πράξ. Ζ'
55.56). Εἶναι ἡ ἀρχαιο-
τέρα ἴσως εἰκὼν ἐν ἣ
παρίσταται ὁ Υἱὸς καὶ
ὁ Πατήρ. Ἄπό
Ἑλλην. Βυζαντ. Χει-
ρόγραφον τοῦ 9ου
αἰῶνος.

(Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη
τῶν Παρισίων).

Μία ἐπιπλέον εἰκονογρα-
φικὴ Μαστυρία περὶ τῆς
ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ
καὶ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ
ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΚΥ-
ΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ
ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ εἶναι ἡ παρα-
πλευρὸς εἰκὼν φέρουσα
τὴν ἐπιγραφὴν διὰ τὸν
Χριστόν: «ΙΣ. ΧΣ. ὁ
ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ»
καὶ διὰ τὴν Παναγίαν
«ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ». Φο-
ρητὴ εἰκὼν, ἔργον τοῦ Ξέ-
νου Διγενῆ τοῦ 1491,
εὑρισσομένη εἰς τὴν Μο-
νήν Μυτιλάς Θέρμου
Αἰτωλοακαρνανίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

- 1) ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΥ
ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΥΟ
ΦΥΣΕΩΝ ΑΥΤΟΥ 59
- 2) ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΑΡΧ/ΠΟΥ
ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΤΟΥ Α' (ΚΑΡΠΑΘΑΚΗ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ) ... 62
- 3) Η 55η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΙΘΙΜΟΥ
ΑΡΧ/ΠΟΥ ΚΥΡΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΤΟΥ Α' 63
- 4) ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΑΡΑΤΟΝ ΣΧΙΣΜΑ ΤΗΣ
ΝΕΟΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΚΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ, 1995-2005 65
- 5) ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ 72

ΕΝΗΜΕΡΩΣΙΣ:

Ἡ συνέχεια τοῦ ἄρθρου «Περὶ Ἐκκλησίας»
τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, ἀναβάλλεται διὰ τὸ
ἐπόμενον τεῦχος Ἰουλίου - Αὐγούστου.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΥ, ΑΤΡΕΠΤΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΥ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΣΕΩΝ ΑΥΤΟΥ

*Οὐ συνομήλικος τῆς Σαρκός Αὐτοῦ ἡ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ.
Οὐκ ἔχει χρονικὴν ἀρχὴν ὑπάρξεως τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ.*

Ἀπόσπασμα λόγου τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου (1)

Καὶ ἡ Μαρία Υἱὸν αὐτὸν ἐκάλει, οὐ κεχωρισμένον τῷ σώματι τῷ ἀνθρωπίνῳ ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ τῆς θεότητος· εἷς γάρ ἐστι Θεὸς ἐν σώματι φανείς εἰς τὸν κόσμον.(2) Ἡ δόξα αὐτοῦ ἐμήνυσε τὴν δόξαν τὴν θεϊκὴν τὴν ἐκ τοῦ Πατρὸς· καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐμήνυσε τὴν ἀνθρωπίνην τὴν ἐκ τῆς Μαρίας· ἀμφοτέρας τὰς φύσεις συνελθούσας καὶ ἐνωθεῖσας ἐν μιᾷ ὑποστάσει. Μονογενὴς ἐκ Πατρὸς, καὶ ἐκ Μαρίας μονογενὴς· καὶ ὁ μερίζων μερισθήσεται ἐκ τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, καὶ ὁ συγγέων αὐτοῦ τὰς φύσεις ἀπολεῖται ἐκ ζωῆς αὐτοῦ· ὁ ἀρνούμενος, ὅτι οὐκ ἐγέννησε Θεόν ἢ

Μαρία, μὴ ἴδοι τὴν δόξαν τῆς Θεότητος αὐτοῦ· καὶ ὁ ἀρνούμενος, ὅτι οὐκ ἐφόρεσε σάρκα ἀναμάρτητον, ἔσται ἐρριμμένος ἐκ τῆς σωτηρίας, καὶ ἐκ τῆς ζωῆς τῆς διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ διδομένης. Αὐτὰ τὰ πράγματα μαρτυροῦσι, καὶ αἱ δυνάμεις αὐτοῦ αἱ θεϊκαὶ διδάσκουσι τοὺς διακριτικούς, ὅτι ἐστὶ Θεὸς ἀληθινός· καὶ τὰ πάθη αὐτοῦ δηλοῦσιν, ὅτι ἐστὶν ἄνθρωπος ἀληθινός· καὶ ἐάν οὐ πληροφοροῦνται οἱ ἀσθενεῖς τῇ διανοίᾳ ἀποτίσουσιν δίκην ἐν τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῦ τῇ φοβερᾷ.(3)

Εἰ οὐκ ἦν σὰρξ, Μαρία ἐν τῷ μέσῳ, τί παρήχθη; Καὶ εἰ μὴ ἦν Θεός, Γαβριήλ

(1) Τὸ παρὸν κείμενον ἀνήκει εἰς τὸν Ἅγιον Ἐφραίμ τὸν Σύρον καὶ ἀποτελεῖ ἀπόσπασμα τοῦ λόγου τοῦ εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος. Δημοσιεύεται ἐδῶ, μετ' ἐπεξηγηματικῶν ὑποσημειώσεων, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς διὰ νὰ μεγαλύνωμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις Θεὸς ὢν, κενώσας ἑαυτὸν καὶ γέγονεν ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐξελέγητο ὑπὸ τοῖς, ἐν τε τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν, ὑπερῆφάνους ὡς ἄνθρωπος μόνον καὶ οὐχὶ ὡς Θεὸς τε ὁμοῦ καὶ Ἄνθρωπος· ἐξελέγητο ὡς κτιστῆς, προσφάτου, ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως ὃν καὶ ἠγνοήθη ὅτι Αὐτός ἐστιν Ὁ ὢΝ καὶ ΠΡΟΩΝ, ὁ ΠΡΟ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως τὸ εἶναι ἔχων. Ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ, μετὰ πάσης δογματικῆς ἀκριβείας καὶ ρητορικῆς σαφηνείας ἐκθέτει ἐδῶ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν εἰς τὰς πραγματικῶς Δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ, ὅτι τέλειος Θεὸς ἐστὶ καὶ τέλειος ἄνθρωπος, καὶ εἰς τὴν ὄντως Μίαν ἐκ Θεοῦ Πατρὸς Ἀναλλοίωτον Ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι χρόνῳ Ἄναρχός ἐστιν.

(2) ΕἰΣ Κύριος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, διότι ΜΙΑ ἡ Ὑπόστασις αὐτοῦ. ΚΥΡΙΟΣ δὲ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, διότι Θεὸς ἐστὶ. Θεὸς δὲ ὢν, σώματι τῷ κόσμῳ ἐφάνη καὶ οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου προῆλθεν, οὐδὲ ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ εἶναι ἤρξατο. Οὐ συνομήλικος τῆς Σαρκὸς Αὐτοῦ ἡ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ Συνάναρχος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Συναϊδίῳ Ἁγίῳ Πνεύματι.

(3) Δύο αἱ φύσεις τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀναλλοίωτοι παρέμεινον μετὰ τὴν ἔνωσιν, διότι ἡ ἔνωσις καθ' ὑπόστασιν γέγονε καὶ οὐ κατὰ φύσιν. Ἡ δὲ σύνοδος τῶν δύο φύσεων, Θεϊκῆς καὶ ἀνθρωπίνης, τὴν Σαρκωθεῖσαν Ὑπόστασιν τοῦ Λόγου οὐ διήρσεν, τὴν ἐνότητα τοῦ Ἐνὸς τῆς Τριάδος Προσώπου οὐ κατέλυσεν, τὸν Ἄτρεπτον οὐκ ἐμείωσεν, τὴν ὑπερουσίον Ἀπλότητα τῆς Παναγίας Τριάδος οὐ διετάραξεν. Οἱ δὲ τὰ ἀντίθετα φρονοῦντες νέοι Θεοχριστομάχοι, οἱ τὸν Χριστόν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι ἐλθόντα διὰ τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου διακηρύσσοντες, τὴν Θεῖαν Οἰκονομίαν εἰς διασάλειψιν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἔστησαν καὶ Αὐτὸν τὸν Θεὸν τῆς ἀτρέπτου αἰδιότητος ἐξέστησαν.

Κύριον τίνα ἐκά-
λει; Εἰ οὐκ ἦν
σάρξ, ἐν τῇ φάτνῃ
τίς ἀνέκειτο; Καί εἰ
μὴ ἦν Θεός, ἄγγε-
λοι καταβάντες
τίνα ἐδόξαζον; Εἰ
οὐκ ἦν σάρξ,
σπαργάνοις τίς
εἰλίσσετο; Καί εἰ
μὴ ἦν Θεός, οἱ ποι-
μένες τίνα προσε-
κύνουν; Εἰ οὐκ ἦν
σάρξ, Ἰωσήφ τίνα
περιέτεμε; Καί εἰ
μὴ ἦν Θεός, ὁ
ἀστήρ ἐν οὐρανῷ
εἰς τιμὴν τίνος
ἔτρεχεν; Εἰ οὐκ ἦν
σάρξ, Μαρία τίνα
ἐθήλαξε; Καί εἰ μὴ
ἦν Θεός, οἱ μάγοι
δῶρα τίνι προσέ-
φερον; Εἰ οὐκ ἦν
σάρξ, Συμεὼν ἐν
ἀγκάλαις τίνα ἐβά-

σταζε; Καί εἰ μὴ ἦν Θεός, τίνι ἔλεγεν,
ἀπόλυσόν με μετ' εἰρήνης; Εἰ οὐκ ἦν
σάρξ, Ἰωσήφ τίνα λαβὼν εἰς Αἴγυπτον
ἔφυγε; Καί εἰ μὴ ἦν Θεός, τό ἐξ Αἰγύ-
πτου ἐκάλεσα τόν Υἱόν, ἐπὶ τίνι ἐπλη-
ρώθη; Εἰ οὐκ ἦν σάρξ, Ἰωάννης τίνα
ἐβάπτισε; Καί εἰ μὴ ἦν Θεός, ὁ Πατήρ ἐξ
οὐρανοῦ τίνι ἔλεγεν, «Οὗτός ἐστιν ὁ
Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα»;
Εἰ οὐκ ἦν σάρξ, τίς ἐνήστευσε καί ἐπέι-
νασεν ἐν τῇ ἐρήμῳ; Καί εἰ μὴ ἦν Θεός, οἱ
ἄγγελοι καταβάντες τίνι διηκόνουν; Εἰ
οὐκ ἦν σάρξ, τίς ἐκλήθη εἰς τούς γάμους
ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας; Καί εἰ μὴ ἦν
Θεός, τό ὕδωρ εἰς οἶνον τίς μετέβαλεν;

Εἰ οὐκ ἦν σάρξ, οἱ ἄρτοι εἰς χεῖρας
τίνος ἔκειντο; Καί εἰ μὴ ἦν Θεός, ὄχλους
καί χιλιάδας ἐκτός γυναικῶν καί παι-
δίων ἐν τῇ ἐρήμῳ τίς ἐχόρτασεν ἐκ πέντε
ἄρτων καί δύο ἰχθύων; Εἰ οὐκ ἦν σάρξ,

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ Ι.Μ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
(ΡΩΣΙΚΟΝ) ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητής καί Δεσπότης Ἰησοῦς
Χριστός, ὁ Κύριος τοῦ Ναοῦ, διδάσκων ἐν τῷ Ναῷ.

ἐσχεν; Εἰ μὴ ἦν σάρξ, ἐνδύματα ἀνθρώ-
που τίς ἐφόρει; Καί εἰ μὴ ἦν Θεός, δυ-
νάμεις τίς ἐποίει καί θαύματα; Εἰ μὴ ἦν
σάρξ, εἰς τὴν γῆν τίς ἔπτυσσε καί πηλόν
ἐποίησε; Καί εἰ μὴ ἦν Θεός, ἐκ τοῦ
πηλοῦ ὀφθαλμούς τίς ἀναβλέπειν ἠνά-
γκαζεν; Εἰ μὴ ἦν σάρξ, ἐν τῷ μνημείῳ
τοῦ Λαζάρου τίς ἐκλαιε; Καί εἰ μὴ ἦν
Θεός, νεκρόν ὄντα τετραήμερον κελευ-
στικῶς τίς ἐξέβαλεν; Εἰ μὴ ἦν σάρξ, ἐπὶ
τοῦ πῶλου τίς ἐκάθισε; Καί εἰ μὴ ἦν
Θεός, οἱ ὄχλοι μετὰ δόξης εἰς ἀπάντησιν
τίνος ἐξήρχοντο; Εἰ μὴ ἦν σάρξ, οἱ
Ἰουδαῖοι τίνα ἐκράτησαν; Καί εἰ μὴ ἦν
Θεός, τίς ἐκέλευσε τῇ γῇ, καί ἐπὶ πρό-
σωπον αὐτοῦ ἐρριψεν; Εἰ οὐκ ἦν σάρξ,
ραπισμῶ τίς ἐρραπίζετο; Καί εἰ μὴ ἦν
Θεός, τό ὠτίον τό ἀποτιμηθέν διὰ τοῦ
Πέτρου τίς ἐθεράπευσε καί ἀποκατέ-
στησεν εἰς τόν τόπον αὐτοῦ;

ἐν τῷ πλοίῳ τίς
ἐκάθευδε; Καί
εἰ μὴ ἦν Θεός,
τοῖς ἀνέμοις καί
τῇ θαλάσῃ τίς
ἐπετίμα; Εἰ οὐκ
ἦν σάρξ, Σίμων
ὁ Φαρισαῖος με-
τά τίνος ἦσθιε;
Καί εἰ μὴ ἦν
Θεός, τά πλημ-
μελήματα τῆς
ἁμαρτωλοῦ τίς
συνεχώρει; Εἰ
οὐκ ἦν σάρξ,
ἐπάνω τοῦ φρέ-
ατος κεκοπια-
κῶς ἐκ τῆς ὁ-
δοιπορίας τίς ἐ-
κάθητο; Καί εἰ
μὴ ἦν Θεός, ὕ-
δωρ ζῶν τῇ Σα-
μαρείτιδι τίς
ἐδίδου, καί
ἤλεγχεν ἐπεὶ
πέντε ἄνδρας

Εἰ οὐκ ἦν σὰρξ, τό πρόσωπον τίνος ἐμπτύσματα ἐδέχετο; Καί εἰ μή ἦν Θεός, Πνεῦμα Ἅγιον εἰς τά πρόσωπα τῶν Ἀποστόλων τίς ἐνεφύσησεν; Εἰ οὐκ ἦν σὰρξ, ἔμπροσθεν τοῦ Πιλάτου ἐν τῷ κριτηρίῳ τίς παρίστατο; Καί εἰ μή ἦν Θεός, τήν γυναῖκα τοῦ Πιλάτου κατ' ὄναρ τίς ἐφόβει; Εἰ οὐκ ἦν σὰρξ, ἰμάτια τίνος ἀπέδυσαν καί ἐμερίσαντο οἱ στρατιῶται; Καί εἰ μή ἦν Θεός, ὁ ἥλιος πῶς ἐσκοτίσθη ἐπί τοῦ σταυροῦ; Εἰ οὐκ ἦν σὰρξ, ἰμάτια τίνος ἀπέδυσαν καί ἐμερίσαντο οἱ στρατιῶται; Καί εἰ μή ἦν Θεός, ὁ ἥλιος πῶς ἐσκοτίσθη ἐπί τοῦ σταυροῦ; Εἰ οὐκ ἦν σὰρξ, ἐν τῷ σταυρῷ τίς ἐκρέματο; Καί εἰ μή ἦν Θεός, τήν γῆν ἐκ θεμελίων τίς ἔσεισεν; Εἰ οὐκ ἦν σὰρξ, ἥλιος τίνος χεῖρες καί πόδες καθηλώθησαν; Καί εἰ μή ἦν Θεός, τό καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ πῶς ἐσχίσθη καί αἱ πέτριαι ἐρράγησαν καί οἱ τάφοι ἠνεώχθησαν; Εἰ οὐκ ἦν σὰρξ, «Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί μέ ἐγκατέλιπες», τίς ἔκραξε; Καί εἰ μή ἦν Θεός, «Πάτερ, συγχώρησον αὐτοῖς», τίς εἶπεν; Εἰ οὐκ ἦν σὰρξ, ἐν τῷ σταυρῷ μετὰ τῶν ληστών τίς ἐκρέματο; Καί εἰ μή ἦν Θεός, τῷ ληστῇ πῶς ἔλεγε, «**Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ**»; Εἰ μή ἦν σὰρξ, ὄξος καί χολήν τίνι προσήνεγκαν; Καί εἰ οὐκ ἦν Θεός, ὁ ἄδης τίνος φωνήν ἀκούσας ἐτρόμησεν; Εἰ μή ἦν σὰρξ, ἡ λόγχη πλευράν τίνος ἔνυξε καί ἐξῆλθεν αἷμα καί ὕδωρ; Καί εἰ μή ἦν Θεός, πύλας ἄδου τίς συνέτριψε καί δεσμά διέρρηξε καί κελεύσει τίνος νεκροί ἀποκεκλεισμένοι ἐξήρχοντο; Εἰ μή ἦν σὰρξ, οἱ Ἀπόστολοι ἐν τῷ ὑπερώῳ τίνα εἶδον; Καί εἰ οὐκ ἦν Θεός, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων πῶς εἰσῆλθεν;

Εἰ οὐκ ἦν σὰρξ, τίνος ἐν χερσὶ πληγὰς

ἦλυν καί λόγχης ἐν πλευρᾷ ἐψηλάφησε Θωμᾶς; Καί εἰ μή ἦν Θεός, τίνι ἀνέκραξεν· «**ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου**»; Εἰ οὐκ ἦν σὰρξ, ἐπί τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος τίς ἔφαγε; Καί εἰ μή ἦν Θεός, ἐν κελεύσματι τίνος ἐπληρώθη τό δίκτυον ἰχθύων; Εἰ οὐκ ἦν σὰρξ, οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Ἄγγελοι τίνα ἐθεάσαντο ἀναλαμβάνόμενον εἰς τόν οὐρανόν; Καί εἰ μή ἦν Θεός, ὁ οὐρανός τίνι ἠνοιχθη, καί αἱ δυνάμεις τίνι προσεκύνησαν τρόμῳ; καί Πατήρ τίνα προετρέπετο, κάθου ἐκ δεξιῶν μου καί τά ἐξῆς; Εἰ οὐκ ἦν Θεός καί ἄνθρωπος, ψευδῆς ἡ σωτηρία ἡμῶν λοιπόν· ψευδεῖς καί αἱ φωναὶ τῶν Προφητῶν. Ἄλλ' ἠλήθευσαν οἱ Προφῆται, καί ἀψευδεῖς αὐτῶν αἱ μαρτυρίαι. Ἄ ἐκελεύσθησαν, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον δι' αὐτῶν ἐλάλει· διό καί Ἰωάννης, ὁ ἀγνός καί παρθένος, ἐπί τῷ στήθει τῆς φλογός ἀναπεσών, ἐπικυρῶν τὰς τῶν Προφητῶν φωνάς, θεολογῶν ἐν Εὐαγγελίοις ἐδίδασκεν ἡμᾶς λέγων· «**Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καί χωρίς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέ ἓν ὃ γέγονε· καί ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν**». Ὁ ἐκ Θεοῦ Θεός Λόγος, καί ἐκ Πατρός Υἱός Μονογενής, ὁμοούσιος τῷ Πατρί, ὁ ὢν ἐκ τοῦ ὄντος προαιώνιος Λόγος· ἐκ Πατρός γεννηθείς ἄνευ μητρὸς πρό πάντων τῶν αἰώνων ἀρρήτως· ὁ αὐτός ἐπ' ἐσχάτων τίκτεται ἐκ θυγατρὸς ἀνθρώπου, ἐκ Μαρίας τῆς Παρθένου, ἄνευ πατρὸς, **Θεός σεσαρκωμένος, φορέσας ἐξ αὐτῆς σάρκα**, καί γενόμενος ἄνθρωπος, ὅπερ οὐκ ἦν, ἵνα τόν κόσμον σώσῃ. Καί αὐτός ἐστὶν ὁ Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ὁ Μονογενής ἐκ Πατρός, καί ἐκ μητρὸς μονογενής.(4)

Ὁμολογῶ τόν αὐτόν, Θεόν τέλειον καί ἄνθρωπον τέλειον, ἐν δύο ταῖς φύ-

(4) Μονογενής Υἱός ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Οὐ μόνον τῆς Μητρὸς Υἱός ἀλλὰ καί τοῦ Πατρός, ὁμοούσιος τῷ τε Πατρί καί τῇ Μητρί. Ἐν ἀρχῇ ἦν, καί αὐτός ἦν ἡ Ἀρχή, καί οὐκ ἠλλοῖωται ἐν τῇ Σαρκῶσει, οὔτε ἡ Θεϊκὴ Του Φύσις, οὔτε ἡ ἐκ Θεοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ Ὑπόστασις. Ὁ δὲ πλανήσας τοὺς Ἰου-

Ὁ Αείμνηστος καὶ Αοίδιμος Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, τῆς ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ ΘΕΟΥ, Ματθαῖος ὁ Α', ἐν ὥρᾳ Θείας Λειτουργίας, 1949. (1 Μαρτίου 1861 – 14 Μαΐου 1950).

Η 55η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΟΙΔΙΜΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΥΡΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΤΟΥ Α' (ΚΑΡΠΑΘΑΚΗ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ) 14.5.1950 — 14.5.2005

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 55ῆς Ἐπετείου ἀπὸ τῆς Κοιμήσεώς του καί εἰς Μνημόσυνον Αὐτοῦ, καταχωροῦμεν εἰς τὴν συνέχειαν ὅλας τὰς ἐκδόσεις τῶν φυλλαδίων, βιβλίων, περιοδικῶν, Συναξαριστῶν, εἰκόνων, ἰδιωτικῶν ἢ γενικῶς νουθετικῶν ἐπιστολῶν κ.λπ., ὅσας περιῆλθον εἰς γνῶσιν μας τὰς ὁποίας ἐξέδωσεν ὡς Ἱερομόναχος καί Ἐπίσκοπος ἐπὶ μίαν 30ετίαν, ἀπὸ τό 1920 ἕως τό 1950.

Ἐκτός ἀπὸ τὴν ἔντυπον ἐκδοτικὴν δραστηριότητά του ὑπῆρξεν ὁ Ἀείμνηστος καί ἀριστος Ἀγιογράφος εἰκόνων, πολλές ἀπὸ τὰς ὁποίας κατέλειπεν εἰς ἡμᾶς ὡς πνευματικὴν κληρονομίαν καί ψυχικὴ Διδαχὴν.

Τὰ καθημερινὰ κηρύγματα τῶν καὶ ἡ ἔντονος δραστηριότητος του ἐβοήθησαν πάρα πολλές ψυχὰς νά ἐπιστρέψουν εἰς τὴν *Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν*, νά ἀκολουθήσουν τὸν μοναχισμόν, νά ἱερωθοῦν καί νά ὀδηγηθοῦν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, εἰς τὴν Ἄνω Ἱερουσαλήμ, «*ἧτις ἐστὶ ΜΗΤΗΡ πάντων ἡμῶν*» κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον (Γαλ. Δ' 26) καί ἧτις ἐστὶ ἡ *Χειροποίητος Σκηνὴ «ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργός ὁ Θεός»* (Ἐβρ. ΙΑ' 10).

Ὡς μνημόσυνον καί διὰ τὴν ἱστορίαν κατωτέρω παραθέτωμεν ὅλας τὰς ἐκδόσεις μέ ἀναφορὰν τοῦ *τίτλου* αὐτῶν καί τῆς *χρονολογίας ἐκδόσεώς* των.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑ ΠΟΝΗΜΑΤΑ, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Καρπαθάκη τοῦ Κρητός) ὡς Ἱερομονάχου καί Ἐπισκόπου, ἀπὸ τό 1920 ἕως τό 1950.

1) «Ἵμνοι μελοποιηθέντες ὑπὸ τοῦ Ἱερομονάχου Ματθαίου πνευματικοῦ Σιμωνοπετρίτου, εἰς Μονυδριον τῆς Ἀγ. Ἀναλήψεως Παγκρατίου Ἀθηνῶν», ἔτος 1920.	16) «Πολύτιμος Θησαυρός Μετανοίας», ἔτος 1933.
2) «Ὁδηγὸς Ἀνθρώπων Σωτηρίας», ἔτος 1928.	17) «ΑΓΙΑΣΜΑΤΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΩΝ», ἔτος 1934.
3) «Φωνὴ Γνησίου Ὁρθοδόξου», ἔτος 1930.	18) «Μυστήριον Ἐξομολογήσεως», ἔτος 1934.
4) «Ὁδηγὸς Σωτηρίας ὁ Θάνατος», ἔτος 1930.	19) «ΑΠΑΝΘΙΣΜΑ», Β' ἔκδοσις, ἔτος 1934.
5) «Σάλπιγξ ὑπὲρ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί κατὰ τῆς Κακοδοξίας», ἔτος 1931.	20) «Πολύτιμος Θησαυρός Μετανοίας», ἔτος 1934.
6) «Λόγοι ἐκ τῶν χειρογράφων Ἀγίου Ὁρους», ἔτος 1931.	21) «Ἡ δι' Ἀγγέλου Ἀποκάλυψις τοῦ Ἀββᾶ Μακαρίου», ἔτος 1934.
7) «Φωνὴ Γνησίου Ὁρθοδόξου», ἔτος 1932.	22) «Ἡ Ἁγία Ἐμφάνισις», ἔτος 1934.
8) «Θρησκευτικὸν Προσευχητᾶριον Α' ἔκδοσις», ἔτος 1932.	23) «Μαργαρίται Παραδείσου», Β' ἔκδοσις, ἔτος 1934.
9) «Δεῦτε Λάβετε Φῶς», ἔτος 1932.	24) «Θρησκευτικὸν Προσευχητᾶριον», Δ' ἔκδοσις, ἔτος 1934.
10) «Προσευχητᾶριον Β' ἔκδοσις», 5 Φεβρ. ἔτος 1933.	25) «Ἁγιασματᾶριον καί Ἀκολουθία Μνημοσύνου», Β' ἔκδοσις, ἔτος 1934.
11) «Συλλογὴ Θείων Λογιῶν», ἔτος 1933.	26) «Μυστήριον Ἐξομολογήσεως», ἔτος 1935.
12) «Μαργαρίται Παραδείσου», ἔτος 1933.	27) «Τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινόν, ἐλέγχον τὸ Σκότος», ἔτος 1935.
13) «Θησαύρισμα Θείων Λογιῶν», ἔτος 1933.	28) «Ἁγία Ἐμφάνισις», ἔτος 1936.
14) «Προσευχητᾶριον», Γ' ἔκδοσις, ἔτος 1933.	29) «Φωνὴ Γνησίου Ὁρθοδόξου», ἔτος 1936.
15) «ΑΠΑΝΘΙΣΜΑ», Α' ἔκδοσις, ἔτος 1933.	30) «ΚΗΠΟΣ ΧΑΡΙΤΩΝ», ἔτος 1936.
	31) «ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙΟΝ», Ε' ἔκδοσις, ἔτος 1936.
	32) «Τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινόν, Ἐλέγχον τὸ Σκότος τὸ

φηλαφητόν», έτος 1936.

- 33) «ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΑΡΙΟΝ», έτος 1936.
 - 34) «Έπιτάφιος τής Θεοτόκου καί Δύο Έπιστολαί Νουθετικάί», Αθήναι, έτος 1937.
 - 35) «Θησαύρισμα θείων Λογιών», έτος 1939.
 - 36) «Μυστήριον Έξομολογήσεως», έτος 1940.
 - 37) «Παρακλητικός Κανών τής Γοργοπηκούου καί του Άγίου Εύσταθίου», έτος 1940.
 - 38) «Θείον καί Έερόν Εύαγγέλιον (τετραευάγγελον)», έτος 1941.
 - 39) «Θρησκευτικόν Προσευχητάριον», Στ' έκδοσις, έτος 1941.
 - 40) «Βίος καί Πολιτεία του Άγίου Φιλαρέτου», έτος 1941.
 - 41) «Βίος καί Πολιτεία του Άγίου Ιωάννου του Καλοκτένου Έπισκόπου Θηβών», έτος 1941.
 - 42) «Προσευχητάριον Θεϊόν», έτος 1941.
 - 43) «Βίος καί Πολιτεία Άγιων», έτος 1942.
 - 44) «Λόγοι εκ των χειρογράφων των εν Άγιώ Όρει Μεγίστης Λαύρας Άγίου Αθανασίου», έτος 1942.
 - 45) «Σμάρραδος Πολυτίμου Θησαυρου Μετανοίας», μικρού σχήματος 16 σελίδων, έτος 1942.
 - 46) «Ο ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ», περιέχων τούς Βίους των Άγιων. Από τό έτος 1946 έως τό 1950, εξέδωσεν (6) τόμους: ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΝ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΝ, ΜΑΡΤΙΟΝ, ΑΠΡΙΛΙΟΝ, ΜΑΪΟΝ καί ΙΟΥΝΙΟΝ.
 - 47) «Θ. Προσευχητάριον» Ζ' έκδοσις, έτος 1949.
 - 48) «ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ», μικρού σχήματος, έτος 1950.
 - 49) «ΧΡΥΣΟΛΙΘΟΣ», μικρού σχήματος, έτος 1950.
 - 50) «Πνευματική Διαθήκη προς τά Πνευματικά αυτού Τέκνα», έτος 1950.
 - 51) Δέκα Νουθετικά Έπιστολαί χρονολόγητοι.
 - 52) Δέκα περίπου ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ. Όσως καί περισσότεραι κατά τά έτη: 1937 δύο, 1938, 1939, 1941, 1943 (25 Μαρτίου), 1943 (12 Οκτωβρίου), 1944 (21 Σεπτεμβρίου), 1947 (1η Οκτωβρίου), 1949 (25 Νοεμβρίου). Η τελευταία αυτή είναι Συνοδική Έγκύκλιος, Αρχιεπισκόπου όντος του Ματθαίου.
- Έκτός των ανωτέρω εκδόσεων, εκ των όποιων όρισμέναί επανεξεδόθησαν δύο, τρεις καί περισσότερας φορές, είχαν εκδόσει καί τά κάτωθι:
- 53) Τό περιοδικόν «Πολύτιμος Θησαυρός Μετανοίας του ΚΗΡΥΚΟΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ», μεγάλου σχήματος 23x32 δεκαπενθήμερον, έτος 1939-1940.
 - 54) Τό ίδιον περιοδικόν «Πολύτιμος Θησαυρός Μετανοίας» μικρού σχήματος 17x24 μηνιαίον, από τό έτος 1941 έως 1950.
 - 55) «Γεγονότα του 20ου αιώνα», 4σέλιδον, έτος 1938.

- 56) «ΤΟ ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΥΡΑΝΟΥΣ», άχρονολόγητον, δισέλιδον.
- 57) Έκτυπώσεις πολλών καί διαφόρων εικόνων όρισμένων εκ αυτών με ύμνους όπως: προς τήν Παναγίαν, τό «Βασίλισσα του κόσμου», καί προς τήν Παναγίαν Τριάδαν, τό «Τριάς ω Παναγία μου...» κ.λπ.
- 58) Η εικόν τής Δευτέρας Παρουσίας του Χριστου με τήν Ανάστασιν των νεκρών, σχήματος μεγάλου. Τής εικόνας αυτής τό πρωτότυπον εύρίσκεται εις τό Δεσποτικόν τής Μονής Πευκοβουνογιατρίσεως καί αι διαστάσεις της είναι 1,70X2,20.
- 59) Σιγίλλια περιέχοντα τάς καταδικαστικάς αποφάσεις κατά του Ν. Ημερολογίου των έτων 1583, 1587, 1593, 1722.
- 60) Επίσης, ή άλληλογραφία του Αειμνήστου Αρχιεπισκόπου Ματθαίου ως Έερομονάχου καί Έπισκόπου αποτελεί μία πολύ σημαντική προσφοράν διά τούς πιστούς καί τόν Έερόν Άγώνα τής Γνησίας Όρθοδοξίας καθ' όλην τήν 30ετίαν 1920-1950, αλλά καί δι' ήμάς σήμεραν είναι πηγή ιστορικών στοιχείων καί διαχρονικός όδηγός εις τήν δογματικήν ακρίβειαν της πίστεως καί εις τόν πνευματικόν άγώνα των πιστών.

Εκ των επιστολών αυτών όσαι διεσώθησαν έχουν εκδοθή εις βιβλίον με τόν τίτλον: «ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ του Αειμνήστου Αρχιεπισκόπου Αθηνών καί πάσης Ελλάδος κ. Ματθαίου, Αθήναι 1962».

Σημειώνομεν εδώ ότι ή Έερά Μονή Παναγίας Πευκοβουνογιατρίσεως, τής όποίας ιδρυτής ήτο ό Αείμνηστος Πατήρ ήμών Ματθαίος, τήν εποχήν εκείνην είχεν ιδικόν της τυπογραφείον (από τό 1938), καί αι περισσότεραι εκδόσεις έστοιχειοθετήθησαν καί εξέδόθησαν εις αυτό, φέρουσαι τήν ένημέρωσιν εις τήν πρώτην σελίδα: «Τυπογραφεία Ι. Μονής Παναγίας μας Πευκοβουνογιατρίσεως ΚΕΡΑΤΕΑ ΑΤΤΙΚΗΣ».

Εκτός των ανωτέρω αναφερομένων εκδόσεων ίσως υπάρχουν καί άλλαι, αι όποιαί δέν έχουν περιέλθει εις γνώσιν μας, καθ' ότι ό Αείμνηστος Πατήρ ήμών Ματθαίος ήτο πολυγραφότατος.

**ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΕΙΗ ΑΙΩΝΙΑ
Η ΜΝΗΜΗ!**

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΑΡΑΤΟΝ ΣΧΙΣΜΑ ΤΗΣ ΝΕΟΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΚΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ

(2.6.1995 - 2.6.2005)

καί 30 χρόνια από την επανεμφάνισιν αὐτῆς
κατά τό ἔτος 1975

«Ὁ δέ παράνομος Ἰούδας οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.»

Παρήλθον ἤδη (10) ἔτη ἀπό τό Πραξι-
κόπημα καί τό Σχίσμα τό ὁποῖον ἐδημι-
ούργησαν οἱ Νεοεικονομάχοι, (2.6.1995
- 2.6.2005).

Ἡ Αἵρεσις τῆς Νεοεικονομαχίας ἤρχισε
δειλά - δειλά νά ἐμφανίζεται τό 1955 ἀπό
τόν Νεοσημερολογίτην Φώτιον Κόντογλου,
ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπηρεασθῆ ἀπό τόν Ρώσσο
Λεωνίδα Οὐσπένσκι, ὅταν ὁ πρῶτος τόν
συνήνητησεν εἰς τήν Γαλλίαν.

Εἰς τήν Ἐκκλησία μας ἐνεφανίσθησαν
κάποιοι φορεῖς αὐτῆς τῆς αἰρέσεως τό
1960 καί τό 1970 καί ἔκτοτε αὐτή ὑπέ-
βουσκε χωρίς νά δύναται νά ἀνέλθῃ εἰς τήν
ἐπιφάνειαν, διότι ἐπετιμήθη ὑπό τῶν τότε
Ἀρχιερέων καί τοῦ Πρωτοσυγκέλου π.
Εὐγενίου Τόμπρου.

Τό 1975 ἀνεκινήθη ἡ αἵρεσις αὐτή εἰς
τήν Ἱεράν Μονήν Ἀγίων Ταξιάρχων Ἀθη-
κίων Κορινθίας, ὅταν ὀρισμέναι Μοναχαί,
τῆ ἀνοχῆ τοῦ τότε Ἐπισκόπου Κορινθίας
Καλλίστου, ἐξέβαλον καί ἀπέρριψαν τήν
εἰκόνα τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ὡς Αἰρετι-
κὴν.

Τόν Ὀκτώβριον τοῦ 1977, ἡ Ἱερά Σύ-
νοδος καθήρεσεν τόν τότε Ἐπίσκοπον
Κορινθίας Κάλλιστον διά (6) λόγους. Ὁ
πρῶτος λόγος ἦτο διότι **«κατέστρεψεν
τήν εἰκόνα τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ»**, οἱ
ἄλλοι λόγοι ἦσαν διότι προσεχώρησεν εἰς
τό Σχίσμα τῶν Φλωρινοσεραφειμικῶν.

Τόν Ἰανουάριον τοῦ 1978, ἡ Ἱερά Σύ-
νοδος ἐδημοσίευσεν εἰς τόν «Κ.Γ.Ο.», τήν
εἰκόνα τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ καί δισέλι-
δον ἄρθρον ὑπέρ Αὐτῆς χαρακτηρίζουσα

τήν κίνησιν αὐτήν ὡς Εἰκονομαχίαν.

Μετά τήν κοίμησιν τοῦ Ἀειμνήστου π.
Εὐγενίου Τόμπρου, Πρωτοσυγκέλου καί
Ἀρχιεραγματέως, τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς
Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ.
Ἑλλάδος, τόν Νοέμβριον τοῦ 1982, ἡ ἐν
λόγῳ Αἵρεσις ἤρχισε νά ἐμφανίζεται πιό
ἐνεργά.

Τόν Νοέμβριον τοῦ 1983 ἡ Ἱερά Σύνο-
δος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος
μέ τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπον Ἀνδρέαν ἐξέ-
δωσεν τήν ὑπ' ἀρ. 91 / 24 - 11 - 1983
ἀπόφασιν κατά τῆς Αἰρέσεως ταύτης καί
ὑπέρ τῶν συγκεκριμένων εἰκόνων.

Ἐκτοτε ἡ ἐν λόγω Αἵρεσις ὑπεχώρησεν
καί ὑποβόσκουσα, ὅπως πάντα ὄλαι αἱ
Αἰρέσεις, ἔκανε τήν ἐπίσημον ἐμφάνισίν
της τόν Μάρτιον τοῦ 1989, μέ δημοσιεύ-
ματα αἰρετικῶν φυλλαδίων καί συγγραμ-
μάτων. Τά κυριώτερα ἐξ αὐτῶν ἀνήλθον
εἰς πλέον τῶν εἴκοσι, ὀρισμένα μάλιστα
ἦσαν καί πολυσέλιδα.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς
Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος διά τῆς
ιστορικῆς ἀποφάσεώς της, τήν 19 - 9 -
1991 διακηρύσσει ὁμοφώνως ὅτι ἐμμένει
εἰς τὰς μέχρι τότε παραδοθεῖσας ἱεράς
εἰκόνας, τὰς ὁποίας χαρακτηρίζει ὡς **Δογ-
ματικῶς Ὀρθοδόξους** καί προτρέπει τὰ
μέλη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νά προ-
σκυνοῦν ἀδιακρίτως καί τὰς Βυζαντινῆς
καί τὰς Κλασσικῆς τεχντροπίας εἰκόνας,
καθώς ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐδέχετο
ἐπί 2000 ἔτη.

Ἰδιαιτέρως ἐντέλλεται νά προ-

σκυνοῦνται ὡς Ὁρθόδοξοι, αἱ ὑπό τῶν Νεοεικονομάχων χαρακτηριζόμεναι ὡς Αἰρετικαί εἰκόνες, ἡ τῆς Ἁγίας Τριάδος τῶν Τριῶν Προσώπων καί ἡ τῆς Ἄναστασεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου.

Ἡ ἴδια Ἱερά Σύνοδος μέ Ἀπόφασίν της, τῆς 19ης Αὐγούστου 1992, διακηρύσσει ὅτι, «... ὁ σάλος ὁ ὁποῖος ταρασσει τήν Ἐκκλησίαν προέρχεται ἀπό τήν ΝΕΟ-ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΚΗΝ ΑἲΡΕΣΙΝ...».

Ἡ αὐτή Ἱερά Σύνοδος ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΕΝ καί ΑΝΕΘΕΜΑΤΙΣΕΝ τήν ἐν λόγῳ Αἵρεσιν τῆς Νεοεικονομαχίας διά τῶν Δύο Ἱστορικῶν Ποιμαντορικῶν Ἐγκυκλίων: Τῆς ὑπ' ἄρ. 2566 / 23 - 1 - 1992 καί τῆς ὑπ' ἄρ. 2660 / 26 - 2 - 1993.

Κατόπιν αὐτῶν ἡ Αἵρεσις ὑπεχώρησεν πρὸς καιρόν, ἀλλά τήν 2αν Ἰουνίου 1995 διεπράχθη σειρά Πραξικοπηματικῶν χειροτονιῶν καί οὕτω συνετελέσθη τό ὀριστικόν Σχίσμα τῶν Νεοεικονομάχων, ὅποτε καί ἐξεβλήθησαν ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ΘΕΟΥ, συγκαταριθμηθέντες μετὰ τῶν ἀπ' αἰῶνων Αἰρετικῶν.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΕΝ ΚΑΘΗΡΕΣΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΘΕΜΑΤΙΣΕΝ τούς Πρωτεργάτας καί Ἀρχιαιρεσιάρχας κληρικούς, Μοναχούς καί λαϊκούς καί τούς συμφρονοῦντας αὐτοῖς.

Ἐπειδή ὁμως καί μετὰ τό Σχίσμα συνέχισαν νά ταρασσούν τό πλήρωμα τῶν πιστῶν, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας μετὰ τό Πραξικόπημα καί τό Σχίσμα Κατεδίκασεν καί Ἀνεθεμάτισεν διά Τρίτην (ἢ μᾶλλον πολλοστήν φοράν), τήν Αἵρεσιν ταύτην καί τούς Πρωτεργάτας αὐτῆς, ὡς καί τούς ἀκολουθοῦντας αὐτήν διά τῆς ὑπ' ἄρ. 35 / 19 - 2 - 1997 Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου παραδῶσασα, τήν Κυριακήν τῆς Ὁρθοδοξίας 3 - 3 - 1997, εἰς τό πῦρ καί εἰς τό Αἰώνιον Ἀνάθεμα, ὅλα τὰ Αἰρετικά Νεοεικονομαχικά συγγράμματά των καί ὀνομαστικῶς τούς πρωτεργάτας Αἰρεσιάρχας, ἀλλά καί πάντας τούς

συμφρονοῦντας αὐτοῖς, κληρικούς, μοναχούς καί λαϊκούς.

Εἰς τό παρόν ἄρθρον δέν θά ἀναλύσω-μεν τάς Αἰρετικές θέσεις τῆς Νεοεικονομαχίας, διότι ἔχουν γραφή καί δημοσιευθῆ εἰς τό παρελθόν πάμπολλαι Μελέται, τεκμηριωμένοι μέ Ἁγιογραφικάς, Ἁγιοπατερικάς καί Ὑμολογικάς Μαρτυρίας κατ' αὐτῆς. Θά παραθέσωμεν περιληπτικῶς, ἀριθμημένα καί μέ μαῦρα στοιχεῖα, μόνον τά κυριώτερα Αἰρετικά φρονήματα, τά ὅποια ἔγιναν αἰτία τοῦ ἐπαράτου, Θεοστυγοῦς καί Θεηλάτου Πραξικοπηματικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σχίσματος τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1995, καί ὅπου κρίνεται ἀπαραίτητον θά προστίθενται καί σχόλια ἰδικά μας διά νά φανῆ ἡ διάστασις, ἡ φρενοβλάβεια καί ἡ παράνοια τῶν αἰρετικῶν αὐτῶν φρονημάτων.

Ἡ αἵρεσις τῆς Νεοεικονομαχίας ἐάν ἐπικρατοῦσε, συμφώνως πρὸς τά αἰρετικά, φρενοβλαβῆ καί ἄλλοπρόσαλλα φρονήματά των, θά ἔπρεπε νά καταστραφοῦν ὄχι μόνον αἱ δύο εἰκόνες, ὅπως ὀρισμένοι ἀφελεῖς πιστεύουν ἢ προσποιοῦνται ὅτι πιστεύουν, ἀλλά τό 90% ἢ καί τό 95% ἐκ τῶν εἰκόνων εἰς ὅλα τά λεγόμενα Ὁρθόδοξα κράτη καί ὅπου ἄλλοῦ ὑπάρχουν ἀνά τόν κόσμον. Παρά ταῦτα δέν συνετίσθησαν καί ἐπιμένουν εἰς τήν Αἵρεσίν των.

Ἐπανερχόμεθα λοιπόν εἰς τό Νεοεικονομαχικόν πρόβλημα, ἐπειδή συνεχῶς εἰς τά ἐντυπά των ἀναμοχλεύουν τήν Αἵρεσίν των καί ἐπιμένουν εἰς τά ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΘΕΝΤΑ καί ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ Αἰρετικά Νεοεικονομαχικά Φρονήματά των, τῶν ὁποίων τήν καταδίκην καί τόν ἀναθεματισμόν ὑπέγραψαν καί οἱ ἴδιοι, ἔστω καί ἐάν μετὰ παρέλευσιν μηνῶν ἀνεκάλεσαν τήν ὑπογραφήν των, ἐπιστρέφοντες οὕτω εἰς τήν Αἵρεσίν των.

Εἰς τήν ἀπόφασιν αὐτήν προβαίνομεν διά νά ἐνθυμηθῶσιν ὅσοι ἔζησαν τά πρό 15ετίας ἢ καί 30ετίας γεγονότα καί διά νά διδάσκωνται ἐξ αὐτῶν οἱ νεώτεροι.

**ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΑΡΑΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΚΥ-
ΡΙΩΤΕΡΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΝΕΟΕΙΚΟΝΟ-
ΜΑΧΙΚΩΝ ΦΡΟΝΗΜΑΤΩΝ :**

**Οί Αιρετικοί Νεοεικονομάχοι πι-
στεύουν και φρονούν ότι:**

1) «Έκτός τής σαρκώσεως ούδεμία
εικόνησις έπιτρέπεται».

Σχόλιον: Δι' αὐτοῦ ἔρχονται εἰς ἀν-
τίθεσιν μέ τήν δισχιλιετῆ πράξιν τῆς
Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία δέχεται τήν

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗΝ Εἰκόνισιν ὁλοκλήρου τοῦ
Ἄοράτου, Μεταφυσικοῦ, ἀσχηματίστου,
ἀπεριγράπτου καί Πνευματικοῦ κόσμου,
διὰ Σχημάτων, Εἰκόνων, Συμβόλων καί
τύπων, καθ' ὅτι ὁ παρών ὑλικός κόσμος
εἶναι εἰκὼν τοῦ ἀοράτου τοιοῦτου.

2) Αἱ ὁράσεις τῶν Πατριαρχῶν, Δι-
καίων, Προφητῶν, Ἀποστόλων, καί Ἀ-
γίων δέν εἰκονίζονται.

Σχόλιον: Πιστεύουν ὅτι οἱ Προφῆται,

*Ἀπό τήν περιφοράν τῆς πολεμουμένης ὑπό τῶν Νεοεικονομάχων εἰκόνης τῆς
Ἁγίας Τριάδος, εἰς τήν πανηγυρίζουσαν ὁμώνυμον Ἱεράν Μονήν, εὐρισκομένην
εἰς Ἐξαμίλια Κορινθίας τό 1979. Ἡ ἐν λόγῳ Μονή ἐνῶ ἀνοικοδομήθηκε ἐξ
αἰτίας τῆς «Καλλιστικῆς» ἀπορρίψεως τῆς συγκεκριμένης εἰκόνης, σήμεραν συ-
ντάσσεται μετά τῶν Εἰκονομάχων, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τήν προσκύνησίν της ὡς
εἰδωλολατρειάν!!!*

δέν ἔβλεπον τὰ ὄραματα μέ τὰ σωματικά των μάτια, ἀλλά μέ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, δηλαδή μέ τόν νοῦν.

Ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος ὁμως, ἀναθεματίζει αὐτούς, οἱ ὅποιοι δέν δέχονται τάς εἰκονογραφίας τῶν Θεοφανιῶν εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν. (Βλέπε Συνοδικόν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας).

Ἐκτός ὁμως ἀπό τήν Ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, ὀλόκληρος ἡ Ἁγία Γραφή παρουσιάζει τόν Ἀκατάληπτον, Ἀόρατον, Ἀσώματον, Ἀπερίγραπτον, καί Ἀσχημάτιστον Θεόν, Ἀνθρωπομορφικῶς, Ἀνθρωποειδῶς, Ἀνθρωποπρεπῶς, καί Ἀνθρωποπαθῶς.

Ἐπιπλέον, οἱ Ἅγιοι Πατέρες καί ἡ Ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας, συμφώνως μέ τήν Ἁγίαν Γραφήν, παρουσιάζουν Ἀνθρωπομορφικῶς τόν Θεόν, τούς Ἀγγέλους, τούς δαίμονας, καί τάς ψυχάς, λαμβάνοντες εἰκόνες ἀπό τόν παρόντα κόσμον.

3) Εἰς ὅλας τάς Θεοφανεῖας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καθῶς πιστεύουν, ἦτο μόνον ὁ Υἱός καί ὄχι ὁ Πατήρ.

4) Ὁ Ἄναρχος Πατήρ δέν ἐνεφανίσθη, (κατ' αὐτούς), ποτέ ὡς ὄραμα εἰς κανένα προφήτην. Εἰς ὅλας τάς θεοφανεῖας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦτο ὁ Υἱός.

5) Εἰς τό ὄραμα τοῦ προφήτου Δαυιδ παρουσιάζεται ἡ Ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ, διότι, ὡς λέγουν, ὁ, ὡς υἱός τοῦ ἀνθρώπου, ἐμφανιζόμενος ὡς νέος εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία πηγαίνει νά συναντήσῃ τήν θεϊκὴν, ἡ ὁποία εἶναι ὁ παλαιός τῶν ἡμερῶν. Ὁ παλαιός τῶν ἡμερῶν δέν εἶναι, συμβολικῶς, ὁ Θεός Πατήρ, ὡς πιστεύουν, ἀλλά ἡ Θεϊκὴ φύσις πρὸς τήν ὁποία μεταβαίνει ἡ ἀνθρωπίνη !!!

Σχόλιον: Δηλαδή οἱ Αἰρετικοὶ Νεοεκονομάχοι πιστεύουν ὅτι ὁ Προφήτης Δαυιδ εἶδεν τήν Θεϊκὴν Φύσιν, τήν ὁποίαν οὔτε ἄνθρωπος οὔτε Ἄγγελος δύναται νά ἰδῇ οὔτε εἶδεν ποτέ.

Οἱ Αἰρετικοί, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν οἱ Ἅγιοι, ἐκτός ἀπό αἰρετικοί

εἶναι καί φρενοβλαβεῖς.

6) Ἡ εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἡ ὁποία εἰκονίζει τόν Θεόν Πατέρα ὡς Παλαιόν τῶν ἡμερῶν, τόν Υἱόν ὡς ἐφανερῶθη ἐν σαρκί καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ὡς Περιστεράν, πιστεύουν ὅτι εἶναι αἰρετική καί οἱ προσκυνούντες αὐτήν εἶναι αἰρετικοί, πολυθεῖσται, παγανιστά καί εἰδωλολάτραι.

7) Ἡ εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος διδάσκει ἀρειανισμόν καί τό φιλιόκβε τοῦ παπισμοῦ, εἶναι ἀθθαίρετος ἐπινόησις ἀθέων δυτικῶν ζωγράφων καί θεολόγων, παρουσιάζει τρεῖς πατέρες, τρεῖς υἱούς καί τρία πνεύματα, δηλαδή ἐννέα τόν ἀριθμόν καί ὀδηγεῖ εἰς τήν πολυθεΐαν. Ἡ Τριάδα αὐτή, λέγουν, εἶναι «διαιρετή καί ἐτερούσια Τριάδα» ἢ «ὅτι τὰ τρία πρόσωπα, ὁ γέρος, ὁ νέος, καί τό πτηνόν εἶναι ἐτερούσια, ἀντί ὁμοούσια καί θυμίζου τήν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου». Ἐπίσης λέγουν : «Πότε ἐγεννήθη ὁ πατήρ ὡς ἄνθρωπος, ποῖα ἦτο ἡ μητέρα του, μέ ποῖον τρόπον ἔγινε ἡ σύλληψις του ;» καί «ὅτι εἶχε γιά μητέρα του μία κοινή θνητή καί ποῖα ἦτο ἡ σχέσις της μέ τόν πατέρα τοῦ πατρός;» Καταλήγουσιν δέ ὅτι: «Καί αὐτή ἡ εἰκόνα ὀδηγεῖ εἰς τόν παγανισμό καί εἰς τούς μύθους καί ὅτι οἱ εἰκόνες τοῦ Πατρός καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χωρίς πρωτότυπον ἀληθινῆς σωματικῆς φύσεως εἶναι εἰδῶλα καί ἡ προσκύνησις των εἰδωλολατρεία».

Σχόλιον: Περί τῶν Προσώπων τοῦ Πατρός καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔχουν διατυπώσει πολλά ἄλλα αἰσχρά βλάσφημα καί φρενοβλαβῆ τά ὁποία παραλείπομεν.

8) Τά πρόσωπα τῆς εἰκόνας τῆς Ἁγίας Τριάδος δέν εἶναι ὁμοούσια ἀλλά ἐτερούσια. Εἶναι δυτικῆς προελεύσεως ἡ εἰκόνα αὐτή καί γίνεται προσπάθεια νά εἰκονισθῇ ἡ Θεία Φύσις, καί ἡ προσκύνησις της εἶναι εἰδωλολατρεία, εἶναι μωσαϊκό, εἶναι μαζέματα καί δημιουργεῖ τήν ἰδέαν τῆς πολυθεΐας καί ὀδηγεῖ τόν πιστόν εἰς τήν εἰδωλολατρείαν κ.λ.π.

Σχόλιον: Ἡ εἰκὼν τῆς Φιλοξενίας τοῦ Ἀβραάμ, τὴν ὁποῖαν δέχονται ὡς τὴν πραγματικὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, δέν τούς ὀδηγεῖ εἰς τὴν πολυθεΐαν καὶ τὴν εἰδωλολατρείαν μέ τόσα πρόσωπα;;;

9) Ὁ Θεὸς Πατὴρ δέν ἐνεφανίσθη ποτέ ὡς ὄραμα εἰς τὰς θεοφανεῖας τῶν Προφητῶν καὶ Πατριαρχῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οὔτε εἰς τούς Ἀποστόλους καὶ τούς Εὐαγγελιστάς τῆς Καινῆς, ἀλλὰ ἐνεφανίζετο μόνον ὁ Υἱός.

10) Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τό ὁποῖον ἐνεφανίσθη ὡσάν περιστέρι δέν πρέπει νά εἰκονίζεται. Ἐπίσης τό ὀνομάζου «πουλί», «πτηνόν» καὶ λέγου «ποία ἦτο ἡ φύσις τῆς μητέρας τοῦ περιστεριοῦ;» ἢ «πού βρῖσκεται σήμερα τό περιστέρι ;», κ. λ. π.

Σχόλιον: Τούς μή δεχομένους τὴν εἰκόνισιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνεθεμάτισεν ἡ Ἁγία Ἐβδόμη Οἰκουμενική Σύνοδος τό 787 μ. Χ. Περί δέ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου πιστεύουν ὅτι ἦτο ἐπηρεασμένος ἀπό τόν Δυτικόν ὀρθολογισμόν τοῦ Παπισμοῦ καὶ δι' αὐτό ἐδέχετο τὴν ἐν λόγῳ εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου.

11) Ἡ εἰκὼν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ τάφου, εἶναι αἰρετική, εἶναι ἀντιευαγγελική, ἀθεολόγητος, εἶναι δυτικῆς καὶ παπικῆς προελεύσεως. Ὁ Χριστός εἰκονίζεται ὡς κοσμικός ἀθλητής καὶ ἀναπηδᾷ ὡσάν ἐλατήριον ἐκ τοῦ τάφου, εἶναι ὡσάν ποδοσφαιριστής, ὡσάν νά χορεύη χορευτής πάνω ἀπό τόν τάφο. Ποῖος τοῦ ἔδωσε ροῦχα καὶ φόρεσε, ποῖος ράπτῃς τοῦ τάφου;

12) Ἡ εἰκὼν τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἓνα καθαρὰ ὑποθετικόν γεγονός, διότι κανεῖς δέν εἶδε τόν Χριστόν πῶς ἀναστήθηκε, εἶναι ἀθεολόγητος, εἶναι φαντασία ἀθέων δυτικῶν ζωγράφων. Ἡ εἰκὼν αὐτή, πιστεύουν, «δέν ἔχει καμμίαν ἱστορικὴν βᾶσιν, διότι κανεῖς δέν

εἶδε αὐτό τό καθαρὰ ὑποθετικόν γεγονός».

Σχόλιον: Ἡ διατύπωσις «ἔνσωμος Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ» εἶναι αἰρετική κατ' αὐτούς διότι ὡς λέγου : «ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀρχίζει ἀπό τό «τετέλεσται» καὶ δέν ἔχει ἔρεισμα εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν».

13) Ἡ εἰκὼν τῆς εἰς Ἄδην Καθόδου εἶναι ἡ πραγματικὴ εἰκὼν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, διότι ἐκεῖ ἀνεστήθη ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ ψυχές τῶν κεκοιμημένων καὶ δι' αὐτό δέν πρέπει νά εἰκονίζεται ὁ Χριστός ὅτι ἀνίσταται ἐκ τοῦ Τάφου.

Σχόλιον: Τὴν εἰς Ἄδου Κάθοδον ποῖος τὴν εἶδεν; Αὐτό δι' αὐτούς δέν εἶναι καθαρὰ ὑποθετικὸ γεγονός χωρὶς ἱστορικὴν βᾶσιν, ἀφοῦ δέν τό εἶδεν κανεῖς; Ἡ εἰκὼν αὕτη ἔχει «πρωτότυπον ἀληθινῆς φύσεως;», ὅπως αὐτοὶ ζητοῦν καὶ διὰ τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος; Δέν εἶναι εἰδωλον καὶ αὕτη καὶ οἱ προσκυνοῦντες αὐτὴν εἰδωλόλατραι; Πῶς αὐτὴν τὴν εἰκόνα τὴν δέχονται; Ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ εἶχεν ἀποθάνει καὶ ἔπρεπε νά ἀναστηθῇ; Ποίας ἁμαρτίας εἶχε κάνει ὁ Χριστός καὶ ἀπέθανεν ἡ ψυχὴ του; Τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ δέν ἀναστήθηκε; (Ἀλήθεια ὁ παραλογισμὸς τῶν ξεπερνᾷ τὰ ὄρια τῆς φαντασίας!).

14) Εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ φρονοῦν ὅτι πρέπει νά εἰκονίζονται αἱ μαῖαι καὶ τό λουτρόν καὶ ὁ Ἰωσήφ συνομιλῶν μέ τόν διάβολον ὡς δῆθεν βοσκός.

Σχόλιον: Αὐτὰ προσβάλλουν τό Δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως καὶ τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ, καὶ καταδικάζονται ὑπό τοῦ 79ου Κανόνος τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Περί τῶν μαῖῶν δέ, ἔχουν πάρει τίς ἀναφορές ἀπό τὰ ἀπόκρυφα εὐαγγέλια, τὰ ὁποῖα ὅμως ἔχει καταδικάσει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ 60οῦ Ἀποστολικοῦ Κανόνος, διότι προσβάλλουν τό Δόγμα τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ τό Ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου.

15) Εἰς τήν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς φρονοῦν ὅτι δέν πρέπει νά εἰκονίζεται ἡ Παναγία. Ἐνῶ δέχονται νά εἰκονίζεται ὁ Ἄπ. Παῦλος ὅστις δέν ἦτο τότε κᾶν Χριστιανός, ἀλλά Διώκτης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ ἴδιος ἀναφέρει: «καθ' ὑπερβολήν ἐδίωκον τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ» (Γαλ. Α' 13), καί ἐβαπτίσθη τρία ἔτη μετὰ τήν Πεντηκοστήν.

16) Αἱ μόναι ὀρθόδοξοι εἰκόνες εἶναι αἱ βυζαντιναί ἐνῶ αἱ ἄλλαι αἱ κλασσικαί εἶναι κακέκτυπα τοῦ Διαβόλου.

Σχόλιον: Δηλαδή κατ' αὐτούς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἦτο Αἰρετική κατὰ τούς πρῶτους ἕξ αἰῶνας, ὅταν δέν ὑπῆρχεν ἡ βυζαντινὴ τεχνοτροπία καί ὅλαι αἱ εἰκόνες ἦσαν κλασσικῆς τεχνοτροπίας!

17) Αἱ κλασσικαί εἰκόνες εἶναι αἰρετικά, εἶναι κακέκτυπα τοῦ Διαβόλου, καί εἶναι Αἰρετικοί ὅσοι τίς προσκυνοῦν.

18) Ἡ Βυζαντινὴ τέχνη παρουσιάζει τήν πνευματικὴν ἀλλαγὴν πού συντελεῖται εἰς τόν ψυχικόν κόσμον τῶν Ἁγίων.

19) Ἡ Παναγία εἰς τήν Βυζαντινὴν τέχνην δεικνύει τό Δόγμα τῆς θείας ἐνσαρκώσεως, ἐνῶ εἰς τήν κλασσικὴν παρουσιάζει τήν ἀπλήν «παιδουλά» τῆς Ναζαρέτ.

20) Ὁ Χριστός εἰς τήν κλασσικὴν εἰκόνα εἰκονίζεται μόνον ἄνθρωπος ἐνῶ εἰς τήν βυζαντινὴν εἰκονίζεται ὡς θεάνθρωπος καί ὅσοι τόν προσκυνοῦν εἰς τήν κλασσικὴν εἶναι αἰρετικοί Νεστοριανοί, διότι διαιροῦν τήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν ἀνθρωπότητα, ἐνῶ ὅσοι τόν προσκυνοῦν εἰς τήν Βυζαντινὴν εἰκόνα εἶναι Ὀρθόδοξοι διότι τόν προσκυνοῦν ὡς Θεάνθρωπον!!!

Σχόλιον: Διὰ τοῦ Αἰρετικοῦ αὐτοῦ φρονήματός των, πιστεύουν ὅτι ἡ Βυζαντινὴ τέχνη ἔχει θεϊκὰς ἰκανότητας, δύναται δηλαδή νά παρουσιάσῃ καί νά εἰ-

κονίσῃ τήν Θεϊκὴν Φύσιν τοῦ Χριστοῦ, καθῶς καί τήν πνευματικὴν ἀλλαγὴν ἡ ὁποία συντελεῖται εἰς τήν ψυχὴν καί τόν ψυχικόν κόσμον τῶν Ἁγίων!!!

Αὐτό τό φρόνημα τοῦς ὠδήγησεν εἰς τήν Αἵρεσιν τῆς ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΛΑΤΡΕΙΑΣ.

21) Αἱ χάρτιναι εἰκόνες δέν πρέπει νά προσκυνοῦνται, παρά μόνον ὅσαι εἶναι ἀγιογραφημέναι εἰς τὰς τοιχογραφίας καί εἰς τό ξύλον.

Σχόλιον: Ἀντιλαμβάνεσθε πόσαι εἰκόνες πρέπει νά καταστραφοῦν δι' αὐτοῦ τοῦ Αἰρετικοῦ φρονήματος Ἴσως καί τό 50 %.

22) Ὁ Ἁγιογράφος γίνεται διάκονος εἰς τό μυστήριον ἀγιογραφῶν, διότι «μέσω τῆς ὕλης πού ἐπεξεργάζεται μεταδίδει καί σωτηρία εἰς τούς ἀνθρώπους... Διὰ χειρός αὐτοῦ ἡ εἰκόνα ἀγιάζει ψυχὰς καί σώματα». (Ἡ φρενοβλάβειά των ξεπερνᾷ κάθε ὄριον φαντασίας!).

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐν συντομίᾳ ἀναφορά, ὑπενθύμισις καί παράθεσις τῶν κυριωτέρων αἰρετικῶν καί φρενοβλαβῶν θεωριῶν καί τῶν παρανοικῶν φρονημάτων τῶν Νεοεικονομάχων, τῶν ὁποίων τά φυλλάδια βρῖθουν ἀπό πλῆθος παρεμφερεῖς διατυπώσεις. Ἐξ αὐτῶν ἀποδεικνύεται σαφέστατα καί εἰς τόν ἀπλοῦν πιστόν ὅτι πράγματι ἡ Αἵρεσις αὐτὴ θά κατέστρεφεν τό 95% τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων.

Ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν της ταῦτα πάντα τὰ αἰρετικά, φρενοβλαβῆ, σχιζοφρενικά καί παρανοϊκά φρονήματα ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΕΝ καί ΑΝΕΘΕΜΑΤΙΣΕΝ τήν ΝΕΟΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΚΗΝ ΑΙΡΕΣΙΝ ταύτην καί τοῦς Ἀρχιαιρεσιάρχας καί πρωτεργάτας αὐτῆς, καθῶς καί τοῦς συμφρονοῦντας αὐτοῖς καί τοῦς ἀπέκοψεν ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ὡς σεσηπότα μέλη.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ: Εἰς τό τεύχος 14, Μάρτιος - Ἀπρίλιος 2005 τοῦ «Κ.Ε.Ο.», εἰς τό ἄρθρον «ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΝ...», εἰς τήν σελίδα 36 καί εἰς τήν προτελευταίαν σειράν τῆς πρώτης στήλης ἀριστερά, ἀναγράφεται ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους «... οὐχί δέ καί τῶν Ὑποστάσεων ἢ τῆς Μιάς Οὐσίας». Παρακαλοῦμε νά διορθωθῇ εἰς τό ὀρθόν «... οὐχί δέ καί τῶν Ὑποστάσεων ἢ τῆς Μιάς Οὐσίας».

Συνέχεια από την σελίδα 61

σεσι καθ' ὑπόστασιν, ἦτοι πρόσωπον, ἠνωμέναις γνωριζόμενον ἀδιαιρέτως τε καὶ ἀσυγχύτως καὶ ἀτρέπτως, σάρκα ἐνδυσάμενον τὴν ἐμψυχωμένην, ψυχῇ λογικῇ τε καὶ νοερᾷ κατὰ πάντα γενόμενον ἡμῖν ὁμοιοπαθῆ, δίχα μόνον τῆς ἀμαρτίας. Ὁ αὐτός ἐπίγειος καὶ οὐράνιος, πρόσκαιρος καὶ αἰδίδιος, ἠργμένος καὶ ἄναρχος, ἄχρονος καὶ ὑπὸ χρόνον, κτιστός καὶ ἄκτιστος,(5) παθητός καὶ ἀπαθής, Θεός καὶ ἄνθρωπος, κατ' ἄμφω τέλειος ἐν δύο καὶ ἐν δυσὶν εἷς. Ἐν πρόσωπον τοῦ Πατρός, καὶ ἐν πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ, καὶ ἐν πρόσωπον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μία Θεότης, μία δύναμις, μία βασιλεία ἐν τρισὶ προσώποις, ἦτοι

ὑποστάσεις. Οὕτω δοξάζομεν τὴν Ἁγίαν Μονάδα ἐν Τριάδι, καὶ τὴν Ἁγίαν Τριάδα ἐν Μονάδι. Ἐν ᾧ ἔκραξεν ὁ Πατήρ ἐξ οὐρανοῦ, «Οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός· αὐτοῦ ἀκούετε».(6) Ταῦτα ἐδέξατο ἡ Ἁγία τοῦ Θεοῦ Καθολικὴ Ἐκκλησία· ἐν αὐτῇ τῇ Ἁγία Τριάδι βαπτίζει εἰς ζωὴν αἰώνιον, εἰς αὐτὴν ὁμολογεῖ ἀμερίστως, ἀχωρίστως, καὶ αὐτῇ προσκυνεῖ μὴ σφαλλομένη καὶ ὁμολογεῖ καὶ δοξάζει. Αὐτῇ τῇ τρισυποστάτῳ Μονάδι πρέπει δόξα, εὐχαριστία, τιμὴ, κράτος, μεγαλωσύνη, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

δαίους Σατανᾶς ζητεῖ καὶ σήμερον πλανῆσαι τοὺς Χριστιανούς ὅτι δῆθεν ἐξ αἰτίας τῆς Σαρκός, ὁ Χριστός οὐκ ἔστι προαιώνιος, ὅτι δῆθεν διὰ τῆς Σαρκώσεως ὁ Προαιώνιος Υἱός κατέστη μὴ προαιώνιος Χριστός. Ἄλλ' εἰς μὴ προαιώνιος υἱός, πῶς ἐστὶν Υἱός τοῦ Προαιώνιου Πατρός; Εἰς μὴ προαιώνιος Χριστός, πῶς Υἱός τοῦ Προαιώνιως ὄντος Πατρός; Πάντως οὐ κατὰ φύσιν, ἀλλὰ κατὰ θέσιν εἶη ἂν υἱός τοῦ Πατρός ὁ Χριστός εἰ οὐκ ἦν προαιώνιος. Εἰ μὴ ἦν προαιώνιος ὁ ἐν χρόνῳ ἐκ τῆς Μητρός μονογενής, ἕτερος ἂν εἶη τοῦ ἐκ Πατρός Μονογενοῦς καὶ δεδικαιώτο ἂν ἡ τοῦ Νεστορίου βλασφημία, ὅτι ΑΛΛΟΣ ὁ Χριστός καὶ ΑΛΛΟΣ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Εἰ μὴ ἦν προαιώνιος ὁ ἐν χρόνῳ ἐκ τῆς Μητρός μονογενής, δεδικαιώτο ἂν ἡ τῶν Ἰουδαίων Χριστοκτόνων κατηγορία, ὅτι αὐτός ἄνθρωπος ὡς Υἱόν Θεοῦ ἐαυτὸν ἐποίησεν. Εἰ μὴ ἦν προαιώνιος ὁ ἐν χρόνῳ ἐκ τῆς Μητρός μονογενής, εἶχεν ἂν πατέρα ἐπὶ γῆς, καὶ ἐξ ἀνθρώπου ὑπόστασιν εἶχεν ἂν, καὶ προπατορικὸν ἀμάρτημα, καὶ μητέρα μὴ παρθένον. Οὐχ οὕτω δέ, οὐχ οὕτω. Ὁ ἐν Σαρκὶ Θεός, ὁ ἔχων ΑΚΤΙΣΤΟΝ Θεϊκὴν καὶ ΚΤΙΣΤΗΝ ἀνθρωπίνην φύσιν, ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΥἱΟΣ ἐστίν, ἐκ Προαιώνιου Θεοῦ Πατρός ἔχων τὴν Ὑπόστασιν καὶ Πρό χρόνου μετρῶν τὴν ὕπαρξιν.

(5) Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ τὰς ΔΥΟ φύσεις τοῦ Χριστοῦ τρανῶς μαρτυρεῖ. Εἰς τὸ ἐρώτημα. «Τί ἐστὶν ὁ Χριστός;» ἡ ἀπάντησις δίδεται διὰ τῆς ἐπικλήσεως τῶν φυσικῶν ἰδιωμάτων, καὶ ταῦτα διπλᾶ εἰσὶν ἐπὶ Χριστοῦ καὶ ἐναντία, «ἐπίγειος καὶ οὐράνιος, πρόσκαιρος καὶ αἰδίδιος, ἠργμένος καὶ ἄναρχος, ἄχρονος καὶ ὑπὸ χρόνον, κτιστός καὶ ἄκτιστος, παθητός καὶ ἀπαθής, Θεός καὶ ἄνθρωπος». Ὁ δέ τῆς ἀληθείας ἐχθρός καὶ δεινός διαστροφεύς, ὁ ἀνθρωποκτόνος Σατάν τοὺς αἰρεσιάρχας διδάσκει ὅπως, βάσει τῶν ἐναντίων φύσεων, κηρύξουν καὶ αὐτὴν καθ' αὐτὴν τὴν Ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ διπλὴν καὶ διηρημένην, ἐσωτερικῆς ἐνότητος παντελῶς στερουμένην. Οὕτω στρεβλῶς λαλῶν, καὶ ὁ τῶν ἡμερῶν τούτων αἰρεσιάρχης Κτενᾶς, κηρύσσει τὸν Χριστὸν οὐ μόνον τῇ φύσει κτιστὸν καὶ ἄκτιστον, ἀλλὰ καὶ τῇ ὑποστάσει κτιστὸν καὶ ἄκτιστον. Καὶ ἐνῶ τῇ ἀληθείᾳ ἡ κτιστὴ φύσις τοῦ Χριστοῦ ἐνοῦται μετὰ τῆς ἀκτίστου διὰ τῆς Ὑποστάσεως, ἡ κατὰ Κτενᾶν κτιστὴ ἅμα τε καὶ ἄκτιστος ὑπόστασις οὐκ ἔχει τίνι τρόπῳ ἠνωμένη στήναι. Τί οὖν ἐνώνει τὸ ἄκτιστον μετὰ τοῦ κτιστοῦ εἰς τὴν κατὰ Κτενᾶν διπλὴν ὑπόστασιν; Μηδέν. Κατέλυσεν οὕτω ὁ Κτενᾶς τὴν ἐνότητα τῆς Ὑποστάσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ οὐκ ἐστὶν πλέον Εἰς ὁ Κύριος. Φεῦ τῆς βλασφημίας καὶ τῆς Ἀντιχριστοῦ Οἰκουμενιστικῆς Αἰρέσεως!

(6) Οἱ κωφεύοντες καὶ εἰς αὐτὴν τοῦ Πατρός ἐξ οὐρανῶν μαρτυρίαν θρασύτατοι νέοι Θεοχριστομάχοι, οἱ τὸν Χριστὸν μὴ προαιώνιον βλασφημῶς κηρύσσοντες, ὀφείλουσαν νὰ ἀπαντήσουν, Τίς ὁ πατήρ τοῦ Χριστοῦ καὶ πότε τὸν ἐγέννησεν;

Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Ἐξήλθον παρὰ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐγήγυθα εἰς τὸν κόσμον· καὶ πάλιν ἀφήμι τὸν κόσμον καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν Πατέρα» (Ἰωάν. ΙΔΤ' 28).

«Ὁ Προαιώνιος Θεὸς καὶ Ἄναρχος, ἦν περ ἀνέιλεφε φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη» (Β' Κάθισμα Ὁρθρου Ἑορτῆς).

Φορητὴ εἰκὼν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου, Ἁγ. Ὁρους 18ος αἰ.
«Ἀνῆλθες, Χριστέ, πρὸς τὸν Ἄναρχον Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων κόλπων Αὐτοῦ μὴ χωρισθεῖς... ἀλλὰ αἱ ἄνω Δυνάμεις
ΕΝΑ ΥΙΟΝ καὶ μετὰ τὴν Ἐνανθρώπησιν ἐγνώρισάν Σε, Κύριε, Μο-
νογενῆ τοῦ Πατρὸς» (Στιχηρὸν Λιτῆς Ἑορτῆς).